

Đề bài

Tưởng tượng một
kết thúc của truyện

Ông lão đánh cá
và con cá vàng

Bài làm

Đợi mãi không thấy cá vàng bơi lên, ông lão chèo thuyền ngược trở về. Sóng gió bão bùng đã qua đi. Biển xanh trở lại hiền hòa. Ông lão chèo thuyền mà lòng chắt chứa bao nỗi ưu tư. Không biết có nên trở lại ngôi nhà ấy nữa không? Nó giờ đây đâu còn là ngôi nhà của mình nữa. Và người ở trong ngôi nhà ấy cũng đâu phải là người vợ đói khổ của mình. Nhưng không biết quý thân xui khiến thế nào mà đôi chân lão vẫn đưa lão về mảnh đất ngày xưa.

Nhưng! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tất cả đã biến đi đâu? Tại sao không còn ai nữa? Mụ vợ của ta đâu? Trước mắt ông lão không phải là một cung điện nguy nga có Long Vương đang ngự giữa hàng trăm lính canh như lão nghĩ. Kì lạ thay! Trước mắt ông là khung cảnh cũ. Mái lều lụp xụp, rách nát và siêu vẹo đứng bên cạnh chiếc máng lợn đã sứt mẻ cả hai đầu. Xa xa ngoài kia vẫn còn cây sào nơi lão vắt chiếc lưới đã vá chằng vá đụp. Chưa hiểu chuyện gì, lão gọi to:

– Bẩm Long Vương! Lão già khôn khổ đã trở về!

– Không thấy có tiếng trả lời, lão lại tiếp:

– Thưa nữ hoàng!

– ...

– Thưa nhất phẩm phu nhân!

...

– Bà lão ơi! Tôi đã trở về rồi!

Vẫn không có tiếng trả lời. Lão già vội bước vào trong. Không thấy có ai. Nhìn quanh lão thấy trên bàn có một mảnh giấy với những nét chữ nguệch ngoạc được viết vội vàng. Lão ra soi dưới nắng và bắt đầu đánh vân từng nét chữ:

“Ông lão ơi! Tôi có lỗi với ông nhiều lắm! Không ngờ bao năm sống khổ sở với nhau tôi còn chịu được mà giờ đây tôi lại thế này! Lòng tham của tôi quá lớn đến biển sâu cũng phải kinh hoàng. Tôi không còn mặt mũi nào nhìn ông nữa. Chào ông! Tôi đi”.

Tờ giấy trên tay ông lão từ từ rơi xuống. Nơi góc mắt lão hình như uơn ướn. Lão ngồi thụp xuống, đôi mắt xa xăm nhìn sâu vào biển cả. Đầu lão tê dại, miên man. Lão ngồi đó suốt một ngày đêm. Nhưng rồi lão bật dậy, quay mũi thuyền lão lại ra khơi.

– Cá vàng ơi! Cá vàng ơi! Đời này ta không dám quên ơn cá. Mụ vợ nhà ta đã biết lỗi rồi. Ta xin cá hãy đưa mụ trở về với ta. Ta hứa từ nay sẽ không bao giờ làm phiền cá nữa.

Cá vàng nhìn lão rồi lặng lẽ lặn xuống biển sâu. Lão buồn bã, thất vọng trở về. Nhưng vừa đặt chân lên bờ cát, thì...

Ai đang đứng trước mặt lão thế này? Vẫn bộ quần áo rách tươm, đầu không quần khăn, chân đi đất. Khuôn mặt nhăn nhúm, gầy sọp đi. Dù tóc đã bạc hơn, lão vẫn nhận ra, đó chính là vợ lão.

Vợ chồng gặp nhau trong lặng im và nước mắt. Rồi họ cùng đi về căn lều rách nát nhưng đã gắn bó với họ suốt mấy chục năm qua.

Và ngoài kia gió đại dương thổi vào mát rượi và biển xanh vỗ sóng êm đềm.